

kan, der med Tve gjøres den Indvending, at Domstolene paa den Maade vilde komme til at sjonne over, hvorvidt Dvirighedens Advarsel har været begrundet; endmündre, at Domstolene vilde kunne komme til at underkjende et Dvirighedsdecret, ligesom det overhovedet ikke er Meningen, at der af Dvirigheden skulde afgives noget egentligt Decret eller Paalæg til de Paagjældende, om at stilles ad, i hvis Overtrædelse det Strafbare i og for sig skulde ansees at ligge, hvorimod Dvirighedens Tilfjendbegivelse, som anført rettest formenes at burde opfattes som en Advarsel, saaledes er det forudsat, at Dvirigheden selv maatte have at afgjøre, hvorvidt der for den er Anledning til at give en saadan Advarsel, uden at Domstolene skulle gaae ind paa en Undersøgelse, besangaaende eller angaaende Bestaaffenheden af de Paagjældendes Samliv, forinden Advarselen blev given. Domstolene vilde kun have at undersøge, først om den nødvendige Paamintelse fra Dvirighedens Side har fundet Sted, og dernæst om de Paagjældende efter og trods samme have ført et forargeligt Samliv. Straffen herfor har man i Almindelighed fastsat til Fængsel, hvorved der er aabnet Udgang til en noget mildere Straf end efter den nugjældende Regel, forsaavidt som ogsaa simpelt Fængsel vil kunne anvendes efter § 175, ligesom Forbedringshustraf herved ganske er udelukket. — I Forbindelse hermed turde der være Anledning til at bemærke, at det har været under Overveielse, hvorvidt der i Straffeloven bør optages nogen til D. L. § 6—13—8 og 9, jfr. den norske Straffelovs Kap 18 § 25, svarende Bestemmelse for den, der besvangrer 3 eller flere forskjellige Fruentimmer uden at ægte noget af dem, saavel som for det Fruentimmer, der saaledes lader sig besvangre af 3 eller flere forskellige Mandspersoner. For at optage en saadan Bestemmelse kan der nu vel anføres, at Ufødeligheden under de givne Forudsætninger fremtræder paa en saa aabenbar Maade, og i og for sig er af en saa grov Natur, at der maastee nok kunde være nogen Tve til at belægge den med Straf, ligesom Saadant ogsaa vilde være stemmenbe med de hos os gjennem Arhundreder og endnu den Dag idag gjældende Regler, jfr. foruden D. L. § 6—13—8

og 9, jfr. 19 Marts 1751 og jfr. 24 Januariar 1838 § 12, hvortil kommer den Betragtning, at den omhandlede Ufødelighed ofte kan paavælte Andre (Kommunerne) en stor Vyrde. Paa den anden Side kan hertil erindres, dels at den ulovlige Tilfredsstillelse af Kjænsbristen har mange Grader, og at Gang til Løssagtighed kan vise sig ligesaa meget og maastee mere i andre Forhold end i de saaledes fremhævede, dels at en Bestemmelse, som demanthævede, i og for sig vilde fremtræde som noget synderlig, forsaavidt der ikke i Almindelighed i Lovens sættes Straf for Leiermaal, hvortil det omhandlede Tilfælde kunde ansees at staae i Forhold som kvalificeret, og derhos navnlig i sin Anvendelse vilde medføre en stor Vilkaarlighed, dels endelig at Tilfødeligheden vilde faa en fra den subjective Straffshyls Standpunkt kun lidet begrundet Indskyldelse paa Forholdets Strafbarhed, idet Betingelsen derfor skulde være, at Besvangrerer havde fundet Sted. Disse Grunde have forekommet Kommissionen overveiende at tale for ikke at optage nogen Bestemmelse i den omhandlede Retning.

Derimod har man troet, at der i Straffeloven ikke burde sættes en Bestemmelse svarende til D. L. § 6—13—26 til 28, jfr. den norske Straffelovs Kap. 21 § 20, angaaende det Fruentimmer, der faldelig udgiver Nogen for Børnesfader eller sig selv for Børnemoder, saavel som angaaende den Mandsperson, der faldelig paatager sig at være Børnesfader. Et saadant Forhold, hvorved en Forrykkelse af Børnets Familieforhold let kan foranlediges, synes vel at egne sig til at forbydes under Strafsansvar, men da det dog kan tænkes, at de Paagjældende, uden nogen uredelig Hensigt, have handlet af meget undskyldelige, maastee endog fra en vis Side betragtet agtværdige, Bevæggrunde, og at det faldte Opgivende heller ikke i Virkeligheden har medført eller givet Grund til at frygte for nogen Ulempe for Børnet eller Andre, har man troet ved Siden af Fængsel at burde opstille Bøder som Straffalternativ, see Udkastes § 176. Forrigt har man ikke været blind for, at det omhandlede Forhold i og for sig just ikke kan betegnes som en Løssagtighedsforseelse, men da det dog som oftest vil staae i Forbindelse med og være for-